

SAMUEL TOCH

NA MNOŽSTVÍ NEHLEDETE INVAZE

BLÍZKÁ BUDOUCNOST. RUSKO-ČÍNSKÁ ARMÁDA SE VALÍ
EVROPOU. ČEŠI DRŽÍ POSLEDNÍ OBRANNOU LINII...

Na množství nehleďte: Invaze

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Samuel Toch

Na množství nehleďte: Invaze – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

**NA MNOŽSTVÍ
NEHLEĎTE**

SAMUEL TOCH

NA MNOŽSTVÍ
NEHLEĎTE

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa! Vše potřebné se dozvíte na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

© Samuel Toch, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-264-5215-7

ISBN e-knihy 978-80-264-5231-7 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-264-5232-4 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-264-5224-9 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Poděkování

Především děkuji svému kamarádovi Janu Kocourkovi za pomoc a podporu při vzniku této knihy. Nele děkuji hlavně za užitečné a odborné rady, Hance, Jirkovi a Ondřeji Dubskému za podnětné hodnocení a kontrolu.

Své přítelkyni za neutuchající podporu a víru ve mně.

A samozřejmě všem dalším, kteří za mnou stojí.

*„Ten kdo zapomene na svoji minulost,
je odsouzen ji znovu prožít.“*

George Santayana

Předmluva

Žijeme v době mnohých velkých společenských i světových krizí a konfliktů, které zásadně ovlivňují naše životy. Ještě nedávno nás doslova, ale i obrazně, dusila světová pandemie Covidu. Nyní na nás zase doléhá už poměrně dlouho trvající válka na Ukrajině rozpoutaná mocichtivým Ruskem. A s těmito krizemi přišel do našich domovů jistý diskomfort. A také stále se zvětšující šíření nenávisti, populismus ale i politika appeasementu.

Zatímco se ukrajinský národ brání agresi ze strany svého většího souseda, který napadá nejen vojenské cíle, ale útočí i na civilní obyvatelstvo, ať už přímo anebo tím, že ničí infrastrukturu, minimálně v Evropě se stále hlasitěji ozývají hlasy, které chtějí válku ukončit za každou cenu. I kdyby to mělo znamenat nechat napadenou a bránící se Ukrajinu napospas Rusku. Množí se slovní napadání uprchlíků z válečné zóny, rozšiřuje se názor, že bychom měli zastavit vojenskou pomoc, jelikož ta jen prodlužuje válku. Šíří se i obrovské množství dezinformací a lží, které směřují právě proti úsilí západního světa a jež mají za cíl podkopat morálku obyvatel a obrátit je proti podpoře Ukrajiny.

Za poslední dekády obyvatelé Evropy, kromě Balkánu, nezažili válku. Zvykli jsme si na život v míru, bezpečí, relativní hojnosti a prosperitě. A nyní, kdy se zdá, že bychom se měli na nějakou chvíli uskromnit, neumíme to. Přišli jsme o tu schopnost vyhodnotit si,

že občas je potřeba vzdát se komfortu za cenu lepší budoucnosti. A hlavně jsme zapomněli, že pokud ustoupíme agresorovi, zaděláme si na ještě větší problémy.

Vzpomeňme si na září roku 1938, co se dělo v Evropě. V Německu vládl nacistický diktátor, který chtěl stále více moci a pokoušel západní mocnosti, kam až jsou ochotny ho pustit. Tehdy se mu zachtělo československého pohraničí a neváhal sestavovat vykonstruované příběhy o útlaku německé menšiny v Sudetech. Československo však nehodlalo ustoupit, léta se na válku připravovalo, a nakonec zmobilizovalo přes milion mužů připravených bránit svou vlast. Ve Francii a ve Spojeném království, které měly být oporou Československu, však převládala právě únava z poslední války, která skončila ani ne před dvaceti lety. Vyhrůžkami a sliby Hitlera se nechali státníci těchto zemí zviklat a uchlácholit, že nic víc, než československé pohraničí diktátor chtít nebude a tím jeho mocenské choutky skončí. Nakonec zůstalo Československo osamocené a pod nátlakem bez boje ustoupilo agresorovi. V tom roce ještě nedostatečně vyzbrojená německá vojenská mašinerie získala značné množství vojenského materiálu a průmyslových kapacit, které o půl roku později rozšířila, když obsadila zbytek Čech a Moravy, znovu bez odporu. To vše pomohlo Hitlerovi získat pocit nepřemožitelnosti a vyzbrojit jeho armády. Rok poté, co Čechoslováci stáli připraveni se stůj co stůj bránit, očekávající pomoc vojsk Francie a Spojeného království, které v té době mohly rychle a za menší cenu zbavit Hitlera moci a zastavit jeho armády, se právě ozbrojené síly Třetí říše vydaly plnit další mocenské choutky svého diktátora, což vyústilo v nejkrvavější a nejhorší vojenský konflikt dějin celého lidstva. Ústupky, které měly zamezit válce, nakonec pomohly rozpoutat obrovské zlo.

A zkusme si tuto kapitolu dějin dát do kontextu dnešní války na Ukrajině a zeptejme se. Opravdu by přerušení podpory Ukrajině pomohlo zastavit válku a ukončit krveprolití? Kdybychom ustoupili,

nezískalo by vedení Ruska jen větší pocit nepřemožitelnosti? Nezačali by pak pomýšlet i na obsazení dalších evropských států? Není lepší agresorovi ukázat, že může takzvaně dostat přes prsty, dokud nás to stojí jen to lehké nepohodlí?

Tato kniha se snaží nastínit, jak by mohl evropský kontinent vypadat v blízké budoucnosti, pokud právě vyhraje hlas populismu, ustupování a zaprodávání se. Válka na Ukrajině skončila před lety neuspokojivým patem pro obě strany. Evropa se nechala uchlácholit sliby o míru, lidé pomalu znovu zapomněli na nedávný konflikt blízko svých hranic, politici jednájí jen ve vlastní prospěch, zatímco ochranný patron Spojené státy americké se zmítají ve vlastních potížích. Mezitím se však na východě po poslední válce agresor vzpamatoval a vrátil se ještě silnější. Ale nemusí být vše ztraceno, teď už však zaplatíme opravdu vysokou cenu...

Úvod

SOBOTA

ESTONSKO poblíž hranice s Ruskem

Už několik hodin mu svět připadal jak z černobílého filmu. Noční vidění s bílým fosforem sice promítalo spíše namodralý obraz, ale teď měl pocit, jako by se ocitl ve starém filmu pro pamětníky. Robert jako zástupce velitele týmu šel za pátrací hlídkou, která měla vyhledávat cestu pro jejich přesun. Když pátrač zastavil, aby se rozmyslel, kudy budou pokračovat, podíval se i Robert na svou GPS. Pořád žádný signál.

Už několik dní byli na výcviku poměrně blízko ruské hranice s Estonskem. Dnes v noci se k ní měli dostat nejbliž. Snad nezabloudí a hranici nepřekročí, říkal si Robert v duchu, ale svým lidem věřil, že jednotku vedou správně i když nefungovala satelitní navigace. Prodírali se nízkým porostem v jihovýchodní části Estonska, kde bylo osídlení celkem řídké na obou stranách hranice. Ale i když se jednalo pouze o cvičení a rozkaz jim nařizoval nevstupovat na území cizího státu, měli ve zbraních nabitou ostrou municí, pro případ, že by přeci jen narazili na někoho s nepřátelskými úmysly. To dodávalo celé akci vážného bojového ducha.

Pátrač znovu signalizoval, aby se všichni zastavili a začal se rozhlížet. Robert se k němu pomalu přesunul, ale to už vedoucí člen pátrací skupiny zaujal pozici v kleku a upřeně hleděl před sebe.

„Co je?“ sykl na něj Robert. Vysílačky nepoužívali, aby šetřili baterie a udržovali rádiový klid. O Rusech bylo známo, že odposlouchávají a ruší vysílání daleko za hranicemi, kdykoli se jim zachce.

„Podělal jsem to,“ odpověděl operátor speciálních jednotek. „Ta cesta před námi, ta už je ruská.“

Robert se podíval pozorněji před sebe a zpozoroval výsek v lese nacházející se několik metrů od nich. Evidentně žádná lesní pěšina, ale cesta, jelikož povrch byl udusaný a vyježděný častým používáním. Teď to chce klid, pomyslel si.

„Jak moc jsme si zašli?“ zeptal se pátrače.

„Odhaduju sto až dvě stě metrů za čáru.“

„OK, otočíme to a vypadneme odsud.“

Kolega mu ukázal zdvižený palec na srozuměnou. Když se ale začal zvedat, zaslechl Robert zvuk motorů. Byl už v armádě nějaký rok a okamžitě poznal, že se blíží něco velkého a s pásy. Chytl pátrače za paži, aby ho zadržel na místě a ukázal mu signálem ruky, že má naslouchat. Ostatní členové týmu si signál také okamžitě předali.

Za chvíli už zvuk motorů a rachtících pásů zřetelně slyšeli všichni a velitel týmu, jenž se nacházel v zadní sekci, nařídil rozestavět se do formace paralelně s cestou, stačilo na to pár posunků a ještě méně slov. Všichni byli cvičení profesionálové a věděli, co v takové situaci dělat.

Robert se svou sekcí se také stáhl dál od cesty, rychle odhodili velké batohy před sebe a zalehli za ně, připravili si zásobníky a granáty. Neměli v úmyslu začít střílet, ti v obrněncích si jich s největší pravděpodobností nevšimnou, ale kdyby náhodou ano, budou připraveni na střet a nedají jim nic zadarmo.

Skřípění kovových pásů a zvuky motorů sílyly a brzy po své levici spatřili konvoj bojových vozidel pěchoty, která se nijak neskrývala a svítila si na cestu normálními potkávacími světly. Tím lépe, soustředí se na jízdu po cestě a nebudou se rozhlížet kolem sebe. Země

se začala chvět, když jen několik metrů od nich projíždělo celkem deset obrněnců, jak napočítal Robert. Vypadalo to, že mají naspěch a brzy byly pryč.

Jednotka zůstala ještě chvíli na místě, kdyby se objevil někdo další, ale nic se dlouhé minuty nedělo. Museli odejít. Robert se potichu dostal až k pozici velitele týmu, aby s ním provedl rychlou poradu.

„Viděl jsi to, co já?“ zeptal se ho velitel David.

„Číňani,“ odpověděl Robert. „Mechanizovaná rota.“

„Přesně, pak to podáme nahoru, teď musíme vypadnout.“

„Souhlasím.“

Kapitola 1

NEDELE ESTONSKO

Klečel ve křoví a vyhlížel na cestu směrem, odkud pro ně měl dojet extrakční tým. Bylo celkem příjemné počasí na polovinu jara takhle vysoko na severu, divil se. Všechno se zelenalo a kvetlo, ale ten zatracený hmyz mučil všechny už od chvíle, kdy dorazili do Estonska. A k tomu je to tu jak na pískovišti, samý prach.

Robert byl už sedm let v armádě a z toho většinu prožil jako operátor speciálních jednotek. Do jeho třicátých narozenin mu zbýval ještě nějaký ten rok. Přes několik specializací se dostal letos na pozici zástupce velitele týmu. A chvíli po jeho povýšení odjeli do Pobaltí. Za hranicemi Severoatlantické aliance se už nějakou dobu shromažďovala vojska Osy, což bylo mezinárodní uskupení vzniklé teprve před několika málo lety po válce na Ukrajině. Oficiálně se nazývalo Konfederace asijského společenství a zahrnovalo mnoho států asijského kontinentu, ústředními státy však byla Ruská federace, Čínská lidová republika a Íránská islámská republika. V Evropě se pro tuto Konfederaci vžilo označení „Osa Moskva-Teherán-Peking“, po vzoru druhé světové války, kdy tři tehdejší světové mocnosti vytvořili takzvanou fašistickou osu zla Berlín-Řím-Tokio.

Do Estonska poslala jejich odřad speciálních jednotek česká vláda, aby reagovala na zhoršenou bezpečnostní situaci a uklidnila veřejné mínění. Nicméně tato reakce byla jen čistě formální, aby

vylepšila mediální obraz vlády. Ve skutečnosti jim byl vydán velmi omezený mandát, což v praxi znamenalo, že nesměli ani opustit prostor vojenské základny v Tapě. Naštěstí Robertův velitel roty stejně jako britský velitel mezinárodního kontingentu na pravidla v současné době moc nehleděli. Nedlouho po příjezdu si stanovili úkoly a plány pro případ, že by došlo ke skutečné válce. V případě propuknutí ozbrojeného konfliktu měli od britského plukovníka pověření k provádění hloubkového průzkumu za nepřátelskou linií a záškodnické činnosti.

Z důvodu, že by měli případně plnit takové úkoly, zorganizovali polní výcvik, aby se operátoři sehráli jako tým. Jeden z nápadů byl i reálný průzkum na území Ruska, jednak také proto, že bez průzkumných satelitních prostředků, které jim nyní USA už neposkytovaly, neměli jednoduše dostatek informací. Tento odvážný návrh byl ihned smeten ze stolu, jedna věc byla provést výcvik bez oprávnění, druhá překročit nepovoleně hranici jiného státu a možná tím začít válku. Ale nakonec se jim to stejně omylem podařilo a přinesli zpět alespoň nějaké zpravodajské informace.

Po odhalení čínské mechanizované roty, které málem vběhli do cesty, informovali nadřízený stupeň, který jim jen nařídil pokračovat podle plánu. Tak tedy pokračovali, nicméně ještě té samé noci se znovu dostali do blízkosti hranice a objevili nepřátelské průzkumníky, kteří propátrávali jednu polní cestu v lesích směrem do Estonska. Naštěstí byli méně zkušenější než Robertův tým a nezaznamenali přítomnost cizí jednotky. Po nahlášení tohoto incidentu se je velení rozhodlo stáhnout hned ráno.

Už teď porušovali nařízení vlády, když se rozhodli uspořádat výcvik. Ale teď navíc ještě ilegálně překročili hranici s Ruskem, což mohlo minimálně vyvolat zvýšení napětí mezi zbývajícími zeměmi NATO a Osou. Ale hlavně, pokud by se to dozvěděly politické špičky, mohli všichni do jednoho přijít o svou kariéru u armády.

Nevraživost mezi armádou a politiky byla poslední roky značná. Zejména kvůli tomu, že současná vláda ustupovala, stejně jako ostatní evropské vlády, od rétoriky zbrojení a síly vůči Rusku. Naopak se snažila spíše lidi chlácholit tím, že je vše v pořádku a vše se vyřeší diplomatickou cestou a už nedojde k válce, jako před deseti lety na Ukrajině. Tedy k válce, která Evropanům přinesla ekonomické problémy a snížení životní úrovně, což bylo pro mnohé voliče důležitější než otázky dlouhodobé bezpečnosti. Tyto skutečnosti byly příčinou vnitřního konfliktu mezi generalitou a politickou reprezentací. Armáda se snažila bránit razantním finančním škrty, které snižovaly bojeschopnost armády. Robert to ale vnímal jednoznačně – pokud skutečně dojde k válce, on a jeho přátelé budou nasazovat život v boji proti nepříteli. Nikoli politici ukrytí v bezpečí daleko odsud.

Výcvik měli úspěšně téměř za sebou a už zbývalo se jen dostat zpět na základnu. Extrakční tým se jim před chvílí ozval a potvrdil čas i místo vyzvednutí. Ještě jednou zkontroloval čas. Zbývá deset minut. Určitě chlapi ještě dopijí kafe na té benzínce, kde měli čekat na signál k vyzvednutí skupiny, pomyslel si.

Robert čekal u cesty ještě s jedním operátorem jejich týmu, zbytek týmu byl o kousek dál, kdyby na cestě došlo k nějakému incidentu, tak to odnesou jen oni dva. Ale Robert tu musel být jako zástupce velitele, to už je prostě úděl důstojníka.

Konečně uslyšel zvuk motorů. Sice to byla veřejná cesta, ale za celou půl hodinu, co vyčkávali na místě, projelo kolem nich jediné auto. Těchto bylo víc a hlavně sedí čas. Štouchl do kolegy a naznačil mu, že slyší něco přijíždět. Za chvíli se objevila malá kolona vozidel, v čele a vzadu dvě velká SUV a mezi nimi dodávka.

Rychle oznámil veliteli týmu vysílačkou: „Připravte se“.

„Rozumím,“ zaznělo mu v odpověď.

Autá signalizovala domluvené znamení a on jim odpověděl.

Znovu do vysílačky: „Odvoz,“ dal signál veliteli, že je vše v pořádku.

„Rozumím.“

Do minuty se objevil zbytek skupiny. Plynulou chůzí, avšak pořád ostražitě pozorující okolí, se všichni vydali směrem k vozidlům. Jejich osádky zatím předstírali, že zastavili, aby pomohli s opravou motoru jednoho z nich, kdyby jel někdo kolem a viděl tři plně obsazená auta jen tak stát u cesty.

Jeden člen extrakčního týmu jim ukázal, v jakém počtu mají nasednout do jednotlivých automobilů. Velitel si sedl do prvního auta. Robert do posledního.

„To jste si dávali kafe, nebo co? Že vám to tak trvalo?“ popíchl ve voze operátory, kteří pro ně dojeli.

„No tak nějak,“ usmál se spolujezdec jménem Petr. Byl o něco mladší než Robert a vypadal jako kluk, co právě vyšel ze střední. Jeho mladistvému vzhledu odpovídala i povaha uvolněného teenagera, takový ten typ, který přes den chodí do skateparku a po večerech oslňuje mladé holky. Ale jinak další skvělý člen týmu, na kterého se mohl vždy spolehnout.

„Už jsme tam nějakou chvíli byli a začínalo to vypadat divně, že tam jen tak se sedíme. Tak jsme si šli něco koupit. No a v tom jste se ozvali.“

„Jasně. Ale kafe bylo důležitější,“ znovu si Robert trochu rýpnul.

„Tak to je snad jasný,“ ozval se řidič, starší a zkušenější operátor než mladý spolujezdec. „A taky by to vypadalo zvláště, kdybychom najednou kalupem vypadli pryč.“

„Jasný, jasný. Nemáte vlhčáky?“

„Na,“ podal mu kolega balíček vlhčených ubrousků. „A vzali jsme ti košili, vem si ji.“

„Díky.“ Se svou výškou a rozložitou postavou atleta měl Robert co dělat, aby se s výstrojí dokázal na zadní sedadlo poskládat, ale

přesto si přehodil flanelovou košili přes výstroj i maskáče a pak si začal otírat maskovací barvy z obličeje. Nechtěli na sebe poutat ani tu nejmenší pozornost, kdyby se někdo náhodou podíval do auta. V Estonsku se nedalo věřit nikomu. Tak na to aspoň pohlíželi oni. Země byla sice součástí Evropské unie a toho, co zbylo z NATO, ale byla tady velmi silná ruská komunita. A navíc, Petrohrad byl neda-leko, jen několik stovek kilometrů. Už před lety tu působila spousta ruských agentů a našlo se tu i množství místních sympatizantů, kteří donášeli ruské rozvědce informace na koaliční vojáky. Teď s rostou-cím napětím se jejich aktivita ještě zvýšila. A oni byli zvyklí působit nenápadně i v civilním životě, natož pak při výcviku v takové zemi.

„A jaký to bylo, Robe?“ zeptal se Petr.

„Děs, málem nás sežrala ta havěť, co tu je všude.“

Robert věděl, že mladšího kolegu trochu mrzelo, že se nemohl zúčastnit průzkumné mise. Byl u jednotky kratší dobu, a ještě neza-žil větší akci. Rád se hlásil dobrovolně i na každý zajímavý výcvik. Ale tentokrát sestavovali tým tak, jak by působil v opravdové bojové situaci a pro méně zkušeného kolegu našli místo v mobilním týmu. Možná i proto Robert spíše zlehčoval průběh průzkumné akce, aby Petr neměl dojem, že o něco přišel. A taky se mu teď nechtělo vše dopodrobna rozvádět, protože to budou chtít nakonec všichni slyšet a on bude celý příběh líčit pořád dokola. Ale mířili na základnu, kde je vytěží zpravodajská buňka, s níž se podělí o všechny informace a detailní popis průzkumné mise.

„Myslíš Čínany?“ uchechl se Petr.

„No těch je za hranicí určitě spousta,“ ozval se řidič jménem Kamil.

Jo, těch tam je dost, pomyslel si Robert. Vjeli do městečka, kterým měli projet a pokračovat dále do Tapy na základnu. Byl všední den dopoledne a městečko působilo jako ospalá díra. Nikde nikdo, ulice téměř opuštěné. Cítil se unavený, adrenalin z akce i tíha úkolu z něj

opadla a vnímal, jak jej houpavá jízda na zadních sedačkách SUV ukolébává ke spánku.

„Jak dlouho trvá cesta?“ zeptal se.

„Něco přes tři hodiny,“ odpověděl Petr. „Musíme se trochu projet po okolních krásách, abysme nejeli hned nápadně směrem k Tapě.“

Kamil se ohlédl dozadu na Roberta, který se už bez maskovací barvy v obličejí a v čisté košili pohodlně uvelebil na zadním sedadle.

„Klidně si zdřímni.“

„Asi jo,“ odpověděl. Pohodlí prostorného SUV a ubíhající krajina za okny ho uspaly během několik málo minut.

TAPA, ESTONSKO

Když skončilo vytěžování, bylo už hodně k večeru. Ti, co na setkání se zpravodajci šli jako první, měli štěstí, už mají dávno klid, pomyslel si Robert. Trošku si vyčítal, že dal kolegům možnost volby a nechal je absolvovat vytěžování před ním. Teď spěchal na večeri, aby jí vůbec stihl. Zpravodajci byli opravdu důslední a detailně se vyptávali na dva incidenty z uplynulé noci. A Robert zase prahl po zprávách od nich, a tak se pídil po doplňujících informacích o celkové situaci, které se k nim dostávají z více zdrojů.

Jak procházel po přeplněné základně, kde bylo asi dvakrát více lidí a techniky, než byla její kapacita, uvažoval, zda po tom, co viděl a co mu řekli zpravodajci, bude tohle stačit. Poměr sil byl deset ku jedné v jejich neprospěch. A bez možnosti se spolehnout na obrovský vojenský potenciál Ameriky. Zaplašil černé myšlenky, stejně s tím nic nenadělá. Ať už se stane cokoli, bude muset nějak fungovat a s čistou hlavou to půjde lépe. Ještěže neměl v takové situaci téměř žádné závazky. Na rozdíl od estonských kluků, kteří měli rodiny někdy i jen pár desítek kilometrů od hranice.

Robert byl už nějakou chvíli sám. Za život měl několik známostí a jedna nebo dvě vypadaly celkem vážně. Ale nakonec vždy rozhodla

jeho práce. Moc holek nevydrží s někým, kdo většinu života obětuje práci. Obzvláště těžké je pro lidi z civilu, natož pro dívky, pochopit myšlení vojáků. Je složité vžít se do mysli profesionála ze speciálních sil. Tihle lidé berou svou práci nadmíru vážně, spíš jako životní poslání. Tráví dlouhé chvíle tréninkem a zlepšováním sebe sama a svých schopností a dovedností. To pak zúročují v praxi, mnohdy daleko od domova v podmínkách, ve kterých by obyčejný moderní Evropan nedokázal vydržet ani pár hodin, bez všech civilizačních vymožeností a v nepohodlí. To vše ve společnosti stejně motivovaných kolegů. Jejich společné přesvědčení, motivace, zkušenosti a pocit sounáležitosti, zkrátka všechny tyto atributy, pomáhaly utvářet ze speciálních jednotek jednu velkou rodinu. A pro většinu z nich to byla ta první, „nejdůležitější rodina“. Ta doma musela mnohdy až na druhou kolej.

Zatím si s tím hlavu moc nelámal. Byl pořád dost mladý a měl čas. Jeho kariéra ještě nedosáhla úplného vrcholu, a hlavně svou práci miloval. Přesto v hloubi duše cítil, že by chtěl mít dívku, partnerku, za kterou se bude moci vracet. Někoho, s kým vytvoří opravdový domov.

Došel do jídelny těsně před zavíračkou, ale i tak mu jídlo vydají. Musí. Výběr jídel už nebyl bůhvíjaký, ale i tak si něco nabral, spokojený, že se konečně nají. Celý den po návratu z průzkumu se nejdřív staral o materiál, poté absolvoval vytěžení se zpravodajci a na jídlo nějak nezbyl čas.

Jídelna byla téměř prázdná, jen u jednoho stolu seděl Petr, který na něj s úsměvem kývl. Robert si šel k němu přisednout. Bude se trochu „socializovat“.

„Tak co, hotovo?“ zeptal se Petr a ledabyle máčel hranolku v kečupu.

„Jo jo, naštěstí jsem stihl i večeri.“ Robert se s chutí zakousl do šťavnatého hamburgeru, zdaleka nejlepšího jídla, co za poslední dny měl.

„No, já se naučil chodit před zavíračkou, není tu aspoň narváno. V rush hour se to tu nedá.“ Petr si dál pohrával s hranolky a bylo vidět, že se chce na něco zeptat. Určitě chce vylíčit průběh akce, když na mě tak zdvořile počkal, blesklo Robertovi hlavou. Ale musel holt ještě chvíli počkat, jídlo je jídlo...

„To nedá, je tu hrozně moc lidí, na to, jak je to tu malý.“

Robert dojedl hamburger a konečně následovala debata o akci. Petr dychtěl po informacích a Robert mu detailně popsal průběh průzkumu. Nedělalo mu to problém, ani když chvíli předtím vše vylíčil zpravodajcům. Kluk to chce zkrátka vědět a nemá smysl ho odpálkovat. Jen ho tedy nejspíš bude víc mrzet, že ho nepřibrali s sebou.

Odcházeli, když už je služba v jídelně pomalu vyháněla očima pryč. Venku k nim doběhl jeden z operátorů, co byl s Robertem ještě včera na akci. Na sobě měl jen maskáčové kalhoty, civilní tričko a sportovní boty.

„Nemohl jsem tě najít Robe,“ oslovil ho zadýchaně. „David je v nemocnici!“

„Cože?“ Roberta zpráva zarazila. David byl velitel jeho týmu, vždyť se před pár hodinami vrátili, co se mohlo stát?

„Jo, před chvílí ho odvezli do Tallinu rychlou. Máš jít za starým.“ Starý se říkalo veliteli jejich roty. Ale pořád nechápal, k čemu došlo.

„Počkej, co se stalo? Jak jako do nemocnice?“

„No, nějaký estonskej debil ho srazil autem. David šel z kantýny a z boku ho ten idiot napálil, protože nečuměl,“ vysvětloval mu parťák a vyvracel přitom oči a kroutil hlavou.

Taková hloupost. Byli teď několik dní na náročném výcviku a nic se nikomu nestalo. A někdo trestuhodnou nepozorností zraní kolegu ve vlastních řadách. Tohle je opravdu komické, to člověk nevymyslí.

„Ty vole a co mu je?“

„Vypadal dost dobitý, nejspíš má zlomená žebra a nohu a k tomu si rozsekl obličej.“ Kolega svůj výklad doplňoval i vizuálně, když na svém těle ukazoval, kde všude byl jejich velitel zraněný.

Rychle se vydali k budově, kde se nacházeli jejich ubikace, včetně ubikace velitele roty. Robert se nestačil divit. Už několikrát si myslel, že jeho samotného tady někdo srazí autem, někteří zdejší šoféři jezdili neohleduplně, a navíc až příliš rychle. A teď se to opravdu stalo a odnesl to velitel jejich týmu.

„A co že ho odvezli do Tallinu, to tady nemají doktora?“ vyptával se dál Robert.

„No, naši kluci u toho byli první a za chvíli se tam dostal i tady britský doktor. Ale prý že to nevypadalo dobře a v normální nemocnici se o něj postarají lépe. Tak ho Britové naložili do své sanitky a odvezli.“

Už stáli před vchodem do budovy. Robert se podíval na hodinky. Bylo skoro osm hodin večer. Chtěl si jít v klidu lehnout a odpočinout si. Nečekal, že teď ještě půjde řešit takovou věc k veliteli roty. Bylo mu jasné, o co půjde, hodí na něj velení týmu. Však byl druhý ve velení. Holt to musí zvládnout, hlavně aby David byl v pohodě.

„A kdy se to stalo?“ zeptal se, když procházeli chodbou k pokoji velitele.

Kolega se podíval na hodinky. „Teď je to tak už přes hodinu, co ho odvezli. Snažili jsme se tě sehnat, ale nedalo se ti dovolat.“

„Jo,“ povzdechl Robert. „Nechal jsem si telefon na pokoji, když jsem šel na vytěžení a pak jsem vyrazil rovnou na jídlo.“

Super, takže velitel týmu je zraněný, on dostane zbytek lidí na starost a ještě možná pojeb, že nebyl dostupný. To je tedy hezký večer. Zaklepal na dveře od pokoje a vešel dovnitř.

„Zdravím šéfe.“ Speciální síly byly mnohem familiárnější než například mechanizované prapory, takže tykání nebylo vůbec zvláštní.

Vytvářelo to i lepší atmosféru v kolektivu, kde si lidé navzájem více důvěřovali, byli k sobě upřímnější a jednalo se na rovinu.

„Čau, Robe,“ pozdravil velitel roty. Kapitán ležel ve sportovních kraťasech a tričku své oblíbené metalové kapely na posteli a koukal do tabletu. Spěšně vstal a ukázal na jednu ze židlí u stolečku. Velitel byl ještě stará škola. Sloužil v Afghánistánu, Africe, a dokonce i na Ukrajině ve svém osobním volnu, když tam vypukla válka. Byl velmi profesionální a přímý, zároveň však chápal osobní potřeby svých lidí a pokud dělali svou práci na maximum, dokázal jim vyjít vstříc. Robert se ho nikdy nebál, měl z něj však přirozený respekt a jedině, z čeho upřímně pociťoval strach bylo, aby velitele nezklamal.

„Kluci tě prý nemohli najít, ani se ti dovolat,“ řekl stroze velitel.

„Promiň, Johnny,“ oslovil ho přezdívkou odvozenou od jeho křestního jména Jan. Touto přezdívkou ho všichni vojáci oslovovali snad odjakživa.

„To byla moje chyba.“ Robert víc nerozváděl, co dělal a proč. Prostě měl být dostupný.

„V pohodě, ještěže není válka,“ usmál se Johnny, evidentně však s velkou tíhou, kterou ta věta nesla. „Asi víš, proč jsem tě zavolał?“

„Jo, je mi to jasný.“

„No, nemá to cenu rozvádět. Za Dejva nemám náhradu, tak přebereš velení týmu.“

„Věřím ti.“ Velitel se odmlčel a s vážným výrazem ve tváři pohlédl na Roberta.

„Děkuji,“ odvětil Robert a poněkud křečovitě se usmál.

„A stejně tě moc práce nečeká. Teď došly rozkazy. Zítřka jsme se měli zabalit a jet domů.“

„Cože?“ Další překvapení onoho večera pro nového mladého velitele týmu. „Jako zpátky do Republiky?“

„Ano. Přišlo to před chvílí. Naše jednotka se má stáhnout.“ Velitel byl profesionál každým coulem, ale tentokrát dal průchod emocím